

HỘI ÁI-HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái-Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị bài thơ:
Xóm ĐẠO MẮT MÙA XUÂN của đồng hương **Hàn Thiên Lương**.
Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

XÓM ĐẠO MẮT MÙA XUÂN

Hàn Thiên Lương

Ấp Phú-Mỹ xã Tân-Lập thuộc thị xã Long-Khánh là một xóm đạo hiền lương có trái ngọt cây lành. Cuộc sống của dân thật an cư, nhưng tội nghiệp gia đình bác Năm Cương không may bà

Năm bị tai nạn giao thông, khiến bé Mai 5 tuổi phải mồ côi mẹ, ông Năm cam cảnh gà trống nuôi con!

Cũng may có gia đình đồng lân bác Hai Cừ thật tình an ủi giúp đỡ, bé Mai luôn sang nhà chơi với ba con của ông Hai là Đức, Hiệp và Lan, nên Mai đỡ cô đơn.

Đức là anh lớn lúc nào luôn che chở các em nhất là Mai. Thấm thoát cả bốn đứa đều qua lớp tiểu học, lên ở đậu nhà cô Ba em ông Hai Cừ trong Thị Xã. Cô Ba rất thương các cháu, nhà cô khá giả nên các cháu cũng yên ổn học hành, tất cả ngoan ngoãn chăm học, chẳng mấy chốc Đức đỗ được Tú Tài, các em xong bằng Trung Học.

Trong Hè đó, các cô cậu trở về xóm Đạo, cha mẹ mừng lắm vì các con học hành có kết quả. Riêng Đức và Mai không bận học hành, thong dong dạo chơi trong thôn xóm ngan ngát hương cau hương bưởi dậy hương tình! Hai người cũng thực sự yêu nhau.

Trong một lần Mai hỏi Đức:

-Anh ơi lên Sài-Gòn, anh định học môn gì?

Đức đáp:

-Anh sẽ học Luật, sau đó anh vào ngành luật sư.

Mai nhỏ nhẹ:

-Trời ơi sao anh cao vọng quá!

-Không phải đâu, xã hội còn nhiều bất công, người dân thấp cổ bé miệng luôn bị đàn áp, anh muốn có khả năng, cơ hội bênh vực cho họ!

Mai chấp hai tay hiền lành:

-Nguyện Chúa cho anh tròn mộng đẹp.

Rồi nàng nắm chặt hai tay Đức nghẹn ngào nói:

-Anh ơi, em nhớ câu chuyện Lan và Điệp. Cậu Điệp lên thành học quên lời ước hẹn để cho Lan phải cắt tóc vào chùa. Không biết em Mai này có bị khổ hạnh như vậy không?

Đức đáp:

-Bậy! Đó là chuyện cái lương, em không biết anh thương em sao?

-Biết chứ, từ hồi ở nhà cô Ba em bệnh nặng, anh cống em chạy ra bệnh xá, nghĩ tội nghiệp anh quá!

-Biết vậy thì mình yên lòng lo sự nghiệp. Em xin Cha cho em dạy lớp tiểu học trong xóm đạo và gần gũi với bác Năm ba em, ông cũng già rồi!

Hai người đi lần qua cụm rừng thưa ngòi bên bờ suối nhỏ, nhìn tóc nàng xoả bờ vai, vài sợi lươn vương trên trán, đôi mắt nàng sáng mà thật hiền. Đức nhìn nàng muốn thu hết vào hồn mình! Mai lắt vai Đức và lên tiếng:

-Sao nhìn em dữ vậy!

-Trời ơi ở chung nhau lâu mà cứ lo bận học, hôm nay giữa cảnh rừng êm suối tịnh mới lặng hồn thấy em tội đẹp hiền!

-Em cũng thấy anh hiền và giúp đỡ em nhiều lắm, nhờ vậy em mới có được bằng trung học!

Đức nhìn Mai, bất chợt ôm Mai và hôn lia lịa và nói trong hơi thở:

- Sao thương quá!

Mai ngắt lời:

-Nè có ai đi tới.

Đức buông Mai ra và cười!

Sau mùa Hè đó hai người phải xa nhau. Đức lên Sài-Gòn học trường Luật. Mai thành một cô giáo trẻ trong xóm Đạo, ngày ngày nàng chăm lo dạy trẻ, chăm sóc cha già, và võ công của Đức.

Thấm thoát lại tới mùa Xuân, Đức trở về hưởng một mùa Xuân tuyệt vời với Mai. Ngày Mồng Một Tết, cả gia đình đi lễ xong, hai người dạo quanh xóm đạo, bầy trẻ gặp chạy tới nắm tay Mai, mừng tuổi cô giáo!

Đức nhìn mấy trẻ, rồi nhìn Mai siết chặt tay nàng và nói:

-Đó là hạnh phúc của đời người!

Đi qua một cánh rừng hoa mai nở rộ, Đức vội bẻ một cành hoa vàng rực trao cho Mai nói:

-Đầu Xuân, anh mừng tuổi em!

Mai đáp:

-Cám ơn anh, em thật vui, ngày nào anh tặng hoa cưới thì hạnh phúc biết bao!

-Chắc là phải có chứ em!

Hai người đi sát bên nhau trong nắng Xuân vàng ấm, lòng tràn đầy niềm tin hạnh phúc ngày mai.

Những ngày Tết qua thật mau. Mùng Sáu Tết, Đức trở lên thành phố. Mai ở lại chăm dạy đám học trò nhỏ, nhưng lòng canh cánh nhớ theo người thương.

Đức chỉ qua được năm thứ nhất thì phải nhập ngũ vì lệnh tổng động viên! Trước khi vào quân trường hai gia đình đồng ý cho Đức Mai thành hôn. Lễ cưới đơn giản tại ngôi giáo đường nhỏ trong xóm Đạo, nhưng niềm vui đầy ắp trong lòng mọi người sống đạo!

Trong những ngày gần nhau gần gũi, Mai khóc nhiều và thường than với Đức:

-Chiến tranh làm chi cho kẻ đi người ở, biết bao cuộc chia ly, sao em sợ quá anh ơi!

Đức ôm Mai vào lòng, nhỏ nhẹ nói bên tai nàng:

-Em biết không chiến tranh đâu phải mình gây ra mà tại Cộng-Sản xâm lăng, mình phải chống đỡ! Thôi em đừng buồn, biết bao người đã ra đi trước mình, bây giờ anh phải mặc áo trận vào đời chinh nhân để khỏi thẹn với cỏ cây sông núi! Em hãy yên lòng và hãnh diện có chồng là chiến binh!

Đêm đêm, nghe súng từ xa vọng lại làm Mai thao thức xót lòng nghiêng người nhìn Đức, thấy chàng vô tư ngái ngủ, nàng thầm nghĩ, đàn ông có chí khí anh hùng thật!

Rồi cũng đến ngày chia tay, chàng vào quân trường rồi ra chiến trận liên miên trên cao nguyên Vùng 2 trong Sư Đoàn 23 Bộ Binh!

Nàng Mai, ngày ngày đợi trông thư chàng, chiều chiều vào giáo đường cầu nguyện xin ơn lành của Chúa! Đôi khi nàng nhớ lại tác

phẩm Chinh Phụ Ngâm âm thầm nhỏ nhỏ ngâm với trọn lòng thương nhớ kẻ ở miền xa!

*“Chàng thì đi cõi xa mưa gió
Thiếp thì về buồng cũ chiếu chăn
Nhớ thương như đã cách ngăn
Tuôn dòng mây biết trải ngàn núi xanh*

*Cùng ngoảnh lại mà cùng chẳng thấy
Thấy xa xa những mấy ngàn dâu!
Ngàn dâu xanh ngắt một màu
Lòng chàng ý thiếp ai sâu hơn ai”*

Chiến tranh càng lúc càng dữ dội, tới đầu tháng 3, địch chiếm Ban-Mê-Thuột. Đức và nhiều chiến hữu cật lực chiến đấu, Đức bị thương, bị địch bắt, cả nhà không có tin tức về Đức nữa; nhất là Mai vô cùng đau khổ, Mai khóc liên hồi, nhưng nỗi buồn không ngừng tại đó...

Sáng 21 tháng tư 1975, bộ đội Cộng-Sản tràn vào xóm đạo Phú-Mỹ, chúng xả súng thảm sát đồng bào vô tội. *** Mai dẫn mấy học sinh trốn trong trường cũng bị chết. Riêng ông Năm Cương và gia đình ông Hai Cừ chạy sâu vào rừng nên thoát chết. Có rất nhiều gia đình bị chết trọn không ai sống sót, trường hợp này bị giặc chôn vào mồ tập thể, cả gần hai trăm người. Mai và vài nạn nhân còn thân nhân được chôn ra những mồ riêng lẻ! Cả xóm Đạo chìm trong cảnh tang thương, không dám than khóc lớn vì quân dữ vây quanh!

Trong mấy năm, qua xóm Đạo không có mùa Xuân, còn Đức cũng biến biệt, cả nhà khóc, Mai nhớ trông chàng biết mấy! Sau hai năm giặc tha về! Nhờ một người lính cũ dùng xe honda

chờ đến bìa làng, chàng từng bước vào xóm Đạo! Thấy cảnh cũ thật đìu hiu, dẫu đây là ngày Mồng Một Tết. Đức lê bước vào lúc cả nhà đang dùng cơm, cha Đức, ông Hai Cứ mau đứng dậy ôm Đức, bé Lan khóc lớn nghẹn ngào:

-Anh ơi chị Mai chết rồi anh ơi! Cả nhà đều khóc thật não lòng!

Nước mắt chảy dài trên má, Đức nức nở: Sao vậy?

Mẹ đáp:

-Mai bị thảm sát, gần hai trăm người trong xóm này chết oan!

Mọi người cùng Đức ra thăm mộ. Cảnh nghĩa trang thật đìu hiu xơ xác! Chàng nhớ ngày nào mùa Tết, trước giáo đường hoa nở thật nhiều, những tà áo dài đủ màu sắc tô thắm ngày Xuân, hôm nay thì vắng quá ! Đức với tay bẽ một cành hoa mai, bước lên đến mộ nàng, bây giờ đâu còn người yêu để trao ..., chàng lâm râm cầu nguyện, cúi xuống cắm cành mai trên mộ, hai mắt chàng dầm lệ! Xa xa nghe tiếng hát vọng về:

*“Sao không chết người trai mùa binh lửa,
mà chết người em gái nhỏ hậu phương!”*

Tiếng con bìm bịp từ dải sông xa vắng đưa về thật buồn giống như lời thương xót: Tội nghiệp! Tội nghiệp! Tội nghiệp!

06-01-2025

Hàn Thiên Lương

*** Vụ Thảm Sát có một cán binh Bắc-Việt tên Trần Đức Trạch chứng kiến, ông đã nghi lại trông tập bút ký của Ông.

Nhà cầm quyền Cõng-Sản đã bắt giam ông 2 lần: Năm2009, bị 3 năm tù, năm 2020 bị 12 năm tù vì tội âm mưu chống phá, lật đổ nhà nước!

** Vào Google đọc: (Vụ Thăm Sát Ở Xã Tân-Lập, Long-Khánh).